

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1990-1991

2 AVRIL 1991

PROPOSITION DE LOI

**modifiant la loi du 6 août 1931
établissant des incompatibilités et
interdictions concernant les
Ministres, anciens Ministres et
Ministres d'Etat, ainsi que les
membres et anciens membres des
Chambres législatives**

(Déposée par MM. Beaufays
et Philippe Charlier)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

« A la différence de l'inéligibilité qui interdit la candidature et entraîne l'annulation de l'élection, l'incompatibilité ne s'oppose qu'à la possession simultanée de deux qualités sans qu'il y ait impossibilité d'être élu. Le cumul des deux qualités impose simplement l'obligation pour celui qui est atteint par l'incompatibilité, d'opter entre l'une et l'autre » (J. Robert, *La Querelle des Incompatibilités*, Dalloz, Chronique XV, 1972, p. 79).

Sur base de l'article 1er de la loi du 6 août 1931, les parlementaires ne peuvent être en même temps employés salariés de l'Etat ou fonctionnaires. La prestation de serment en tant que parlementaire met fin à l'emploi ou à la fonction de l'élu. En d'autres termes, si un fonctionnaire est élu au Parlement, il se voit contraint de démissionner de son emploi, pour exercer ou remplir un mandat de parlementaire. S'il demeure

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1990-1991

2 APRIL 1991

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de wet van
6 augustus 1931 houdende vaststelling
van de onverenigbaarheden en
ontzeggingen betreffende de
Ministers, gewezen Ministers en
Ministers van Staat, alsmede de
leden en gewezen leden van
de Wetgevende Kamers**

(Ingediend door de heren Beaufays
en Philippe Charlier)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

« In tegenstelling met de onverkiesbaarheid die het kandidaatschap verbiedt, en de ongeldigverklaring van de verkiezing met zich brengt, heeft de onverenigbaarheid alleen tot gevolg dat het gelijktijdig bezit van twee hoedanigheden maar niet een verkiezing onmogelijk wordt. Het gelijktijdig bezit van die twee hoedanigheden legt aan degene voor wie de onverenigbaarheid geldt, alleen de verplichting op om een keuze te maken tussen beide hoedanigheden » (Vert. — J. Robert, *La Querelle des Incompatibilités*, Dalloz, Chronique XV, 1972, blz. 79).

Op grond van artikel 1 van de wet van 6 augustus 1931 kunnen de parlementsleden niet tegelijkertijd ambtenaar of bezoldigd beambte van de Staat zijn. De eedaflegging als parlements lid maakt een einde aan het ambt of aan de bediening van de verkozene. Wordt een ambtenaar met andere woorden tot parlements lid verkozen, dan is hij verplicht zijn ambt neer te leggen om een parlementair mandaat uit te oefenen of te

dans sa fonction, il doit dès lors renoncer à son mandat.

En conséquence, une partie importante de la population ne peut user de ses droits politiques ou alors d'une manière limitée.

Il en résulte un problème pour les fonctionnaires intéressés par un mandat de parlementaire mais qui renoncent à l'exercer de crainte de se trouver ultérieurement, en cas de non-réélection, dans une situation difficile.

La loi du 18 septembre 1986 a certes institué un congé politique pour les membres du personnel des services publics (mais elle n'embrasse pas tous les membres dudit personnel, tels par exemple les enseignants des établissements reconnus ou subventionnés par les pouvoirs publics). Cette loi vise les mandats politiques de bourgmestre, de conseiller communal ou encore d'échevin, mais elle ne prévoit pas de congé politique pour l'exercice d'un mandat de parlementaire. Autrement dit, outre le fait qu'elle exclut une certaine catégorie de personnel des services publics, elle accorde un congé politique pour l'exercice de mandats publics électifs autres que celui de mandat de parlementaire. En effet, le bénéfice dudit congé est octroyé (aux termes de l'article 1er de la loi du 18 septembre 1986) pour autant qu'aucune incompatibilité ou interdiction légale ne s'y oppose. Or, la loi du 6 août 1931 consacre précisément certaines incompatibilités et interdictions dont celle de fonctionnaire avec l'exercice du mandat de parlementaire.

L'article 36 de la Constitution « n'établit pas à proprement parler une incompatibilité entre l'emploi de fonctionnaire et le mandat de parlementaire, il prévoit simplement que le parlementaire qui est nommé par le Gouvernement à une fonction salariée et qui accepte celle-ci doit immédiatement cesser de siéger » (J. Vélou, *Droit public*, Bruxelles, Bruylant, 1987, p. 487).

Tous les Belges sont égaux devant la loi en vertu de l'article 6 de la Constitution. Placés dans une même situation objective, ils devraient bénéficier des mêmes droits dont les droits politiques, notamment celui d'être élus au Parlement. Par conséquent, la possibilité de « faire de la politique » et d'assurer activement des tâches au service des citoyens et de la société, doit être ouverte à tous, y compris aux fonctionnaires.

En effet, les fonctionnaires ou employés salariés de l'Etat « sont formés à la pratique des choses publiques » et se trouvent « en position idéale pour accéder à la gestion politique pour l'améliorer ou la faciliter » (voir à ce sujet : V. Crabbe, *Chronique d'Histoire de l'Administration*, la Saint-Barthélémy des Fonctionnaires belges ou l'oubli du Congé politique, APT, 1984, p. 138).

D'ailleurs, il ne faut pas oublier ceux d'entre eux (tels les enseignants) qui ont acquis des connaissances et expériences approfondies dans des matières de

vervullen. Als hij aan dat ambt vasthoudt, dient hij van zijn mandaat af te zien.

Een en ander heeft tot gevolg dat een groot aantal burgers zijn politieke rechten niet of althans slechts op beperkte wijze kan uitoefenen.

Dat schept een probleem voor de ambtenaren die belang stellen in een parlementair mandaat, maar van de uitoefening ervan afzien uit vrees dat zij achteraf in een moeilijke situatie kunnen raken mochten zij niet opnieuw worden verkozen.

De wet van 18 september 1986 voorziet weliswaar in een politiek verlof voor het overheidspersoneel (maar niet iedereen kan die regeling genieten, onder meer de leerkrachten van de door de overheid erkende of gesubsidieerde instellingen niet). Die wet is bestemd voor degenen die een politiek mandaat als burgemeester, gemeenteraadslid of schepen bekleden, maar politiek verlof voor parlementsleden bestaat gewoon niet. Met andere woorden, benevens het feit dat die wet een bepaalde categorie van het overheidspersoneel uitsluit, kent ze een politiek verlof toe voor de uitoefening van andere, bij verkiezing toegewezen openbare mandaten dan het mandaat van parlements-lid. Dat verlof wordt (luidens artikel 1 van de wet van 18 september 1986) immers toegestaan mits dat niet in strijd is met enigerlei wettelijke onverenigbaarheid of verbodsbepaling. Welnu, de wet van 6 augustus 1931 bekrachtigt precies een aantal onverenigbaarheden en verbodsbepalingen, met name het bekleden van een parlementair mandaat door ambtenaren.

Artikel 36 van de Grondwet « stelt strikt genomen geen onverenigbaarheid vast tussen het ambtenaar zijn en het mandaat van parlements-lid; het bepaalt alleen dat het parlements-lid dat door de Regering tot een bezoldigd ambt wordt benoemd en die benoeming aanvaardt, onmiddellijk ophoudt zitting te hebben » (Vert. — J. Vélou, *Droit public*, Bruxelles, Bruylant, 1987, blz. 487).

Krachtens artikel 6 van de Grondwet zijn alle Belgen gelijk voor de wet. Als zij in een zelfde objectieve situatie verkeren, zouden zij aanspraak moeten kunnen maken op dezelfde rechten, waaronder de politieke rechten, o.m. het recht om tot parlements-lid te worden verkozen. Bijgevolg dient de mogelijkheid om « aan politiek te doen » en zich metterdaad ten dienste te stellen van de medeburgers en van de maatschappij, voor alle burgers, ambtenaren inbegrepen, open te staan.

De ambtenaren of bezoldigde beambten van de Staat hebben immers « hun onderlegdheid te danken aan hun vertrouwde met de staatszaken » en zij bevinden zich « in een ideale positie om deel te nemen aan 's lands bestuur, zodat zij het kunnen verbeteren of efficiënter maken » (cf. : V. Crabbe, *Chronique d'Histoire de l'Administration*, la Saint-Barthélémy des Fonctionnaires belges ou l'oubli du Congé politique, APT, 1984, blz. 138).

Daarbij moet ten andere ook worden gedacht aan degenen onder hen (zoals de leerkrachten) die veel kennis en ervaring hebben opgedaan in steeds in-

plus en plus complexes, et qui de ce fait devraient participer activement à l'exercice de la démocratie et être choisis, eu égard à leurs compétences pour représenter la Nation.

Toutes ces personnes, à l'instar des autres citoyens, devraient donc être associées à la gestion politique de l'Etat. C'est pourquoi il est temps de prendre en considération l'exercice normal des droits civiques des fonctionnaires ou employés salariés de l'Etat et de ne plus mettre injustement la carrière de ceux-ci en cause.

De plus, à l'aube de l'Europe de 1992, il est plus que souhaitable d'harmoniser les législations. Dans certains Etats tels que la France et la République fédérale d'Allemagne, le fonctionnaire qui devient parlementaire est placé dans une position administrative spéciale, tout en conservant les droits que lui confère son statut, y compris le droit à l'avancement et à la retraite. Dans d'autres, comme le Danemark, il n'existe pas d'incompatibilités.

— En France, on considère que le fonctionnaire qui accepte un mandat électif est en position de détachement; il continue à bénéficier — dans son corps public d'origine — de ses droits à l'avancement et à la retraite et est réintégré dans sa fonction d'origine à l'expiration de son mandat.

— En République fédérale d'Allemagne, les fonctionnaires élus au Bundestag sont placés d'office en position de retraite dès l'acceptation de leur élection. Cette position est temporaire et limitée à la période d'exercice du mandat parlementaire et est assortie d'un droit à réintégration. Le fonctionnaire perçoit pour le mois au cours duquel il accepte son élection comme Député au Bundestag, le salaire correspondant aux fonctions qui étaient les siennes jusque-là. Après ce temps pour lequel son salaire lui est maintenu, le fonctionnaire perçoit une pension de retraite (cumulée avec l'indemnité parlementaire).

Ce type de régime n'existe pas en Belgique. Il n'y a pas de raison de ne pas traiter le fonctionnaire belge qui voudrait s'impliquer davantage au service de la société et des citoyens, de la même manière que ses homologues européens; la loi du 18 septembre 1986 ne l'ayant en tout cas pas fait pour l'exercice du mandat de parlementaire.

Respectant la séparation des pouvoirs, c'est-à-dire la règle selon laquelle la personne dépendant du pouvoir exécutif ne peut être en même temps partie du pouvoir législatif et consciente du fait que le parlementaire se doit en entier et en toute indépendance à sa fonction et qu'il ne doit exercer simultanément deux fonctions publiques rétribuées, la présente proposition de loi a pour objet d'instituer un régime dans lequel le fonctionnaire intéressé se trouve de plein

gewikkelder aangelegenheden en daarom actieve inspraak verdienen in de uitoefening van de democratie en die, hun bekwaamheden in aanmerking genomen, de mogelijkheid zouden moeten krijgen om de Natie te vertegenwoordigen.

Zoals de overige burgers zouden al die personen dus de kans moeten krijgen om bij het politiek bestuur van de Staat te worden betrokken. Men zou er dan ook moeten op toezien dat de ambtenaren of bezoldigde personeelsleden van het Rijk normaal hun burgerrechten kunnen uitoefenen en dat hun loopbaan niet langer op onbillijke wijze in gevaar wordt gebracht.

Nu het Europa van 1992 voor de deur staat, verdient het daarenboven aanbeveling tot eenvormigheid in de wetgevingen te komen. In sommige landen, zoals Frankrijk en de Bondsrepubliek Duitsland, komt de ambtenaar die parlamentslid wordt, in een bijzondere administratieve positie terecht. Daarbij behoudt hij evenwel zijn statutaire rechten, met inbegrip van het recht op bevordering en op pensioen. In andere landen, zoals Denemarken, bestaat er geen onverenigbaarheid.

— In Frankrijk is men van oordeel dat de ambtenaar die een bij verkiezing toegewezen mandaat aanvaardt, gedetacheerd wordt; in de overheidsdienst waar hij aanvankelijk werkte, wordt niet aan zijn bevorderings- en pensioenrechten geraakt en bij het verstrijken van zijn mandaat kan hij zijn vroegere taak opnieuw opnemen.

— In de Bondsrepubliek Duitsland worden de in de Bundestag verkozen ambtenaren, zodra zij hun verkiezing aanvaarden, van ambtswege in ruste gesteld. Die toestand is tijdelijk en beperkt tot de periode tijdens welke de verkozenen hun parlementair mandaat uitoefenen en hij gaat vergezeld van het recht om het vroegere ambt weer te mogen opnemen. De ambtenaar heeft voor de maand tijdens welke hij zijn verkiezing als afgevaardigde in de Bundestag aanvaardt, recht op een wedde die overeenstemt met de functies die hij tot dan toe bekleedde. Na die periode, waarvoor hij zijn vroegere wedde blijft trekken, ontvangt hij een (met de parlementaire vergoeding gecumuleerd) rustpensioen.

Dergelijke regelingen bestaan niet in België. Er is geen reden waarom een Belgisch ambtenaar die zich nog beter ten dienste van de maatschappij en van zijn medeburgers zou willen stellen, niet op dezelfde wijze als zijn Europese ambtgenoten wordt bejegend; dat werd in elk geval nagelaten bij de wet van 18 september 1986 voor wat de uitoefening van het mandaat van parlamentslid betreft.

Met inachtneming van de scheiding der machten, dus van de regels volgens welke iemand die tot de uitvoerende macht behoort niet tegelijkertijd lid van de wetgevende macht mag zijn, en in de wetenschap dat het parlamentslid zich helemaal en volkomen onafhankelijk aan zijn ambt dient te wijden en niet tegelijkertijd twee bezoldigde openbare functies mag uitoefenen, beoogt dit wetsvoorstel de invoering van een regeling waarbij de betrokken ambtenaar, zodra

droit dans une position de non-activité et ce, dès la prestation de serment au Parlement et bien entendu, durant l'exercice de son mandat de parlementaire. La non-activité est une position administrative qui s'oppose tout simplement à la notion d'« activité de service » dans le droit de la fonction publique en France. La position de non-activité a été introduite pour la première fois en Belgique vers 1953, c'est-à-dire bien avant l'adoption des textes relatifs au statut des agents de l'Etat, par M. Crabbe (chargé de cours à l'ULB et spécialiste du droit de la fonction publique) qui écrivait :

« La position administrative d'un agent est la *situation* dans laquelle il se trouve par rapport à la fonction dont il est titulaire. »

Le statut, — c'est-à-dire le projet de statut général élaboré à titre d'exercice par le spécialiste précité — en distingue deux : l'activité de service et la non-activité. Ce sont les positions administratives dans lesquelles peuvent se trouver les agents soumis à ses dispositions. *Cette limitation et cette mise au point sont essentielles pour faciliter le règlement de la situation administrative des agents.*

L'activité de service est une notion juridique et non la constatation de fait d'une présence effective de l'agent sur le lieu de travail. Cette position couvre différentes périodes d'absence.

« La non-activité est la seconde position administrative dans laquelle l'agent peut être placé. Elle est prescrite de droit et s'applique, sans intervention de l'autorité investie du pouvoir de nomination, à tout agent qui interrompt ses prestations de service :

- a) pour satisfaire à des obligations de milice ou à un ordre de réquisition;
- b) par l'effet d'une mesure d'ordre qui consacre l'éloignement de l'agent de son administration ou de son service;
- c) pour défendre ses intérêts professionnels par la grève;
- d) par suite du prononcé d'une peine disciplinaire emportant interruption des prestations;
- e) pour cause de maladie ou d'invalidité à l'expiration de la durée prévue par les règlements d'administration pour l'octroi de congés de maladie ou d'invalidité;

f) *pour exercer un mandat politique* ». (Considérations sur le droit de la fonction publique ULB. Les Cahiers de l'Institut de Sociologie Solvay. Cahier n° 8, 1953, p. 44 et p. 46).

La situation de non-activité a été consacrée en 1964 par le droit de la fonction publique en Belgique mais pas dans les mêmes termes que ceux préconisés par M. Crabbe dans son statut général élaboré à titre d'exercice. Cependant, cette position de non-activité (proposée en 1979 par le Député Cardoen) est encore aujourd'hui défendue par M. Victor Crabbe en ces termes :

hij in het Parlement de eed heeft afgelegd, van rechtswege op non-activiteit wordt gesteld. Dat geldt uiteraard voor de hele duur van zijn mandaat als parlements-lid. De non-activiteit is een administratieve toestand die in het Franse ambtenarenrecht gewoon tegenover het begrip « dienstactiviteit » staat. Het begrip non-activiteit werd omstreeks 1953, dus lang vóór de goedkeuring van de teksten betreffende het statuut van het Rijkspersoneel, in België ingevoerd door de heer Crabbe (docent aan de ULB en gespecialiseerd in het ambtenarenrecht). Hij schreef daarover het volgende :

« De administratieve positie van een ambtenaar is de *toestand* waarin hij zich bevindt ten aanzien van de functie die hij bekleedt. »

Het statuut, d.w.z. het ontwerp van algemeen statuut dat voornoemde specialist als oefening had uitgewerkt, onderscheidt twee toestanden : de dienstactiviteit en de non-activiteit. Het gaat hier om administratieve posities waarin de aan dat statuut onderworpen ambtenaren zich kunnen bevinden. *Die beperking en die opheldering zijn van zeer groot belang om de administratieve toestand van de ambtenaren makkelijker te regelen.*

De dienstactiviteit is een rechtsbegrip en niet de feitelijke vaststelling dat een ambtenaar werkelijk op zijn werk aanwezig is. Die positie omvat diverse afwezigheidsperiodes.

« De non-activiteit is de tweede administratieve positie waarin een ambtenaar geplaatst kan worden. Ze wordt van rechtswege opgelegd en geldt, zonder enige bemoeïing van de zijde van de met benoemingsbevoegdheid beklede overheid, voor iedere ambtenaar die zijn dienstverrichtingen onderbreekt :

- a) om aan zijn militieverplichtingen of aan een opreisingsbevel te voldoen;
- b) ten gevolge van een ordemaatregel die de verwijdering van de ambtenaar uit diens bestuur of dienst bekrachtigt;
- c) om zijn beroepsbelangen door middel van een staking te verdedigen;
- d) ingevolge het opleggen van een tuchtstraf die een onderbreking van de dienstverrichtingen ten gevolge heeft;
- e) wegens ziekte of invaliditeit, bij het verstrijken van de termijn die voor de toekenning van ziekte- of invaliditeitsverloven door de administratieve reglementen voorgeschreven wordt;

f) *om een politiek mandaat uit te oefenen* ». (Considérations sur le droit de la fonction publique, ULB, Les Cahiers de l'Institut de Sociologie Solvay. Cahier n° 8, 1953, blz. 44 en blz. 46).

In België is de non-activiteit sedert 1964 in het ambtenarenrecht bekrachtigd, maar dan niet in dezelfde termen als die welke de heer Crabbe in zijn bij wijze van oefening uitgewerkt algemeen statuut voorgesteld had. Die toestand van non-activiteit (die in 1979 door volksvertegenwoordiger Cardoen voorgesteld werd) wordt niettemin nog altijd door de heer Victor Crabbe in de volgende bewoordingen verdedigd :

« Faisons remarquer que la « renaissance » de la très vieille position administrative de non-activité qui s'est manifestée dans le droit de la fonction publique belge depuis 1964, et qui n'a pas encore atteint son point culminant, permet de résoudre certaines difficultés estimées longtemps insurmontables en raison de la relation de travail de caractère permanent des agents statutaires... La non-activité peut ainsi rencontrer l'idée de la suspension du contrat de travail dans le sens du droit général du travail » (Chronique d'Histoire de l'Administration, la Saint-Barthélémy des Fonctionnaires belges ou l'autre Congé Politique, APT, 1984, p. 140).

Selon ce spécialiste du droit de la fonction publique, « il suffit de nos jours de considérer la position de non-activité comme la situation opposée à l'activité de service et bien comprendre que l'agent se trouve de ce fait libre et n'est plus dépendant de l'autorité » (propos recueillis en septembre 1990).

La présente proposition de loi a en outre pour objet de renforcer l'indépendance des parlementaires en leur garantissant qu'ils réintégreront leur fonction ou emploi à l'expiration de leur mandat, sauf s'ils ont atteint la limite d'âge imposée par leur fonction ou emploi.

La présente proposition de loi présente par rapport au régime antérieur maints avantages comme :

- étendre et faciliter l'exercice de leurs droits politiques à un plus grand nombre de citoyens tout en leur donnant la disponibilité et l'indépendance nécessaires à l'accomplissement efficient de leur mandat;

- éviter les cumuls abusifs et préjudiciables au bon fonctionnement des services;

- enfin, permettre à ceux qui ne sont pas réélus de réintégrer leur fonction d'origine puisque telle est la « philosophie » de la position de non-activité.

Enfin, suivant l'arrêt de la Cour d'Arbitrage n° 65 du 15 juin 1988, selon lequel la loi nationale antérieure à la réforme de l'Etat « doit être lue en tenant compte des règles de compétences établies ultérieurement », lorsque l'article 1er de la loi du 6 août 1931 énonce que les parlementaires ne peuvent être en même temps fonctionnaires ou employés salariés de l'Etat, il faut comprendre par là à la lumière de la réforme institutionnelle, qu'ils ne peuvent être en même temps fonctionnaires ou employés salariés de la Communauté et de la Région. La présente modification de la loi entend en tout cas au nom de l'unité du droit s'appliquer aux fonctionnaires et employés salariés de la Communauté et de la Région.

P. BEAUFAYS
Ph. CHARLIER

« Er zij op gewezen dat de « herleving » van de van oudsher bestaande administratieve toestand van on-activiteit, die sinds 1964 in het Belgisch ambtenarenrecht aanwezig is en zijn hoogtepunt nog niet bereikt heeft, een oplossing kan bieden voor bepaalde moeilijkheden die, wegens de permanente aard van de arbeidsrelatie van de statutair aangeworven ambtenaren, lange tijd onoverkomelijk geacht werden... De non-activiteit kan aldus beantwoorden aan de idee van schorsing van de arbeidsovereenkomst in de zin van het algemeen arbeidsrecht » (Chronique d'Histoire de l'Administration, la Saint-Barthélémy des Fonctionnaires belges ou l'autre Congé Politique, APT, 1984, blz. 140).

Volgens die specialist van het ambtenarenrecht « kan men er vandaag mee volstaan de toestand van non-activiteit te beschouwen als een situatie die het tegengestelde van de dienstactiviteit is en er zich goed van bewust te zijn dat de ambtenaar derhalve zijn vrijheid herkrijgt en niet langer van de overheid afhangt » (in september 1990 opgetekende beschouwingen).

Het onderhavige wetsvoorstel streeft bovendien naar meer onafhankelijkheid van de parlementsleden door hun te garanderen dat zij na het verstrijken van hun mandaat hun ambt of bediening opnieuw zullen mogen opnemen tenzij ze de voor dat ambt of die bediening opgelegde leeftijdsgrens bereikt hebben.

Ten opzichte van de vroegere regeling biedt dit wetsvoorstel derhalve menig voordeel :

- het verruimt de uitoefening van de politieke rechten tot een zo groot mogelijk aantal burgers en vergemakkelijkt die uitoefening door hun de voor het volbrengen van hun mandaat noodzakelijke beschikbaarheid en onafhankelijkheid te bezorgen;

- het voorkomt wederrechtelijke cumulaties die de goede werking van de diensten ongunstig beïnvloeden;

- ten slotte stelt het de niet-herverkozenen in de gelegenheid hun vroegere taak weer op te nemen, conform de « filosofie » van de non-activiteit.

Luidens het arrest van het Arbitragehof n° 65 dd. 15 juni 1988, volgens hetwelk men bij de lezing van een nationale wet die aan de Staatshervorming voorafging « rekening dient te houden met de achteraf vastgestelde bevoegdheidsregels » moet, wanneer artikel 1 van de wet van 6 augustus 1931 bepaalt dat de parlementsleden niet tegelijkertijd ambtenaar of bezoldigd beambte van de Staat mogen zijn, daar in het licht van de institutionele hervorming mede onder worden verstaan dat zij niet tegelijkertijd ambtenaar of bezoldigd beambte van een Gemeenschap of van een Gewest mogen zijn. De onderhavige wetswijziging is, met het oog op de rechtseenheid, hoe dan ook bedoeld om te worden toegepast op de ambtenaren en bezoldigde beambten van de Gemeenschappen en de Gewesten.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

A l'article 1er de la loi du 6 août 1931 établissant des incompatibilités et interdictions concernant les Ministres, anciens Ministres et Ministres d'Etat, ainsi que les membres et anciens membres des Chambres législatives, modifié par la loi du 6 juillet 1987, sont apportées les modifications suivantes :

1° L'alinéa 4 est remplacé par la disposition suivante :

« La prestation de serment prévue par le décret du 20 juillet 1831 met fin à l'emploi ou à la fonction de l'élu. Si l'élu est un fonctionnaire ou un employé salarié de l'Etat, de la Communauté ou de la Région, il est placé de plein droit en position de non-activité dès la prestation de serment précitée.

A l'expiration de son mandat parlementaire, le fonctionnaire ou employé salarié de l'Etat reprend son activité dans l'emploi qu'il occupait avant d'être placé en position de non-activité sauf s'il atteint la limite d'âge imposée par sa fonction ».

2° A l'alinéa 5, les mots « Si l'intéressé compte, à ce moment » sont remplacés par les mots « Si l'intéressé compte, au moment de la prestation de serment prévue par l'alinéa précédent ».

Art. 2

La présente loi produit ses effets le 2 janvier 1990.

8 mars 1991.

P. BEAUFAYS
Ph. CHARLIER

WETSVOORSTEL

Artikel 1

In artikel 1 van de wet van 6 augustus 1931 houdende vaststelling van de onverenigbaarheden en ontzeggingen betreffende de Ministers, gewezen Ministers en Ministers van Staat, alsmede de leden en gewezen leden van de wetgevende Kamers, gewijzigd bij de wet van 6 juli 1987, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° Het vierde lid wordt vervangen door de volgende bepaling :

« De eedaflegging waarin is voorzien bij het decreet van 20 juli 1831 maakt een einde aan het ambt of aan de bediening van de verkozene. Is de verkozene een ambtenaar of een bezoldigd beambte van de Staat, van een Gemeenschap of van een Gewest, dan wordt hij, zodra hij bedoelde eed heeft afgelegd, van rechtswege op non-activiteit geplaatst.

Bij het verstrijken van zijn parlementair mandaat, hervat de ambtenaar of de bezoldigde beambte van de Staat, tenzij hij de voor zijn taak opgelegde leeftijdsgrens heeft bereikt, zijn activiteit in het ambt dat hij bekleedde voordat hij op non-activiteit werd geplaatst ».

2° In het vijfde lid, worden de woorden « Indien de belanghebbende op dat ogenblik ... » vervangen door de woorden « Indien de belanghebbende op het ogenblik van de bij het vorige lid opgelegde eedaflegging ... »

Art. 2

Deze wet heeft uitwerking op 2 januari 1990.

8 maart 1991.